

Ecou în spargă

Lorena Craia

La limita înspre o dulce rea demență
Am sufletul închis în penitență,
La capătul de pat - genunchii strânși - ,
Sub coate reci stau ochii mult prea plânși.

Se naște o parâmbă și-un cavou,
Ce-mi țin o buză strânsă în ecou;
De strigătul de ciori am obosit,
În prag de ploaie deasă am murit.

Puteam să mă destram ca țesătura,
Din care mă dor toate, iar statura
Descrește din tavan până în hău,
Săpându-mi drumul neted spre cavou.

Cu pietre și cu lemn stă crucea veche,
Ce-aude toaca limpede-n perete;
Stau limpede și eu, ca în vitralii,
Azi tot începe-a trece-n funeralii.

2 iulie 2016, Constanța